

Abstrakt

Práce se zabývá výchovou ve smyslu dialogického vztahu mezi vychovatelem a vychovávaným. Věnuje se charakteru tohoto vztahu a zabývá se jeho vlivem na pocity osamělosti.

Práce vychází z textů personalistických filosofů (M. Buber, G. Marcel, E. Levinas, K. Vrána) a zajímá se nejen o to, jak na dialogický vztah nahlíží, co se týká jeho podstaty, ale především se zaměřuje na to, co zapříčiňuje jeho naplnění anebo uvržení do osamělosti. Ukazuje se, že mezi naplňujícími vztahy a osamělostí existuje nepřímá úměra, zároveň je ale důležité zjištění, že určitá míra naší osamělosti je přirozená a je tak docela nemožné ji odstranit. Každému z vybraných filosofů této práce je věnována jedna kapitola, v níž je představen z hlediska biografického a následně je věnováno místo jeho filosofii.

Zároveň se v celé této práci projevuje snaha najít pro personalistickou filosofii cestu, která by směřovala k procesu výchovy, příp. až do školního prostředí.